

“Sobre la polèmica entre Edurne Pasaban i Juanito Oiarzabal, crec que ens falta a tots més humilitat i sentit comú. La muntanya no s’ha de convertir en un xou mediàtic”

“La nit que va desaparèixer el nostre company Lolo va ser llarga i amarga. Van ser els moments de més angoixa, amb constants contactes amb altres expedicions per al rescat”

“Cada vegada que la meua filla Aina em preguntava per telèfon que quan tornaria, no trobava una resposta fàcil ni lògica a 7.500 km de distància i en aquestes condicions extremes”

5 Alimentació. “Hem tingut la sort de disfrutar de la presència de Juanito Oiarzabal en diversos aspectes. Com a bon basc, sent devoció pel menjar i li encanta exercir d’amfitrió al camp base. Portàvem 16 bidons de d’aliments, amb petites *delicatessen*, entre les quals hi havia bacallà, que vam cuinar de

formes variades, això sí amb oli de les Garrigues de Bellaguarda. Cigrons, mongetes, truita de patates, pebrots del piquillo, amanida russa, calamars, amanida d’espàrrecs i bonítol, croquetes casolanes de bacallà... aquest home és tan conegut als camps base pels seus vuit mils com per la seua afició gastronòmica. En

canvi, quan arribàvem als camps d’altura, els sobres liofilitzats, les barres energètiques i la fruita seca eren els germans pobres alimentaris.”

6 Angoixa. “Els moments de més angoixa els vam viure al camp IV, a 7.850 metres d’alti-

tud, quan el company Lolo González va desaparèixer en la tornada després de coronar el cim. Va ser una nit llarga i amarga, amb constants comunicacions amb el camp base i l’inici de contactes amb altres expedicions per a un rescat a primera hora del matí. Vaig pensar en la Salvi, la dona del Lolo. Em resistia a la pos-

sibilitat d’haver de comunicar-li...”

7 Moment límit. “Som al camp I, a 6.050 metres d’altitud. L’escenari no sembla acompanyar-nos. Un final de vall acanalada, uns corrents d’aire de gairebé 100 km/hora, una temperatura exterior de 25 graus sota zero i una avaria a la tenda, amb les varetes totalment trencades. La situació és crítica. Ho recollim tot a la motxilla i ens quedem dins del sac amb els botins posats davant de l’expectativa d’una hecatombe total de la tenda. Finalment, amb la tenda a l’UCI, passades les dos de la matinada, el vent amaina. Una vegada més la muntanya ens recorda qui és el més fort en aquesta història.”

8 Autoestima. «Hi va haver un dia en què vaig escriure un tuit que mai vaig arribar a enviar. Era un dia trist de festa major de Lleida i el tuit deia el següent: “Des del més absolut oblit mediàtic d’un alpinista al camp base. Bona festa major a la gent estimada de Lleida.»

9 Lliçons de vida. “Era l’ajudant de cuina i l’anomenàvem afectuosament l’aiguador perquè es passava el dia amb una gran garrafa a coll buscant on poder extreure una mica d’aigua o neu i portar-la a la cuina per transformar-la. El nostre humil i callat aiguador, de nom Lakpa, resulta que havia sigut xerpa d’altura i ens va confessar, amb veu tremolosa i mirada perduda, que havia coronat l’Everest, el Lhotse i el Makalu. Ni recordava quan ho va fer ni hi donava més importància. Va tindre prestigi i ara treballa a l’escalafó menys privilegiat per mantindre els seus.”

10 Entrenament. “Vist des de fora, algú diria que l’entrenament és un acte de sadomasoquisme. Un parell de dies puc estar nadant a les 7 del matí abans d’anar a treballar, al migdia corro tres vegades per setmana amb un grup d’amics de Km0. Al caure la tarda, un o dos dies, faig bicicleta. I els caps de setmana faig esquí de muntanya, escalada en gel i alguna cursa de muntanya.”

El muntanyenc lleidatà, en dos moments durant l’ascensió al quart cim més alt del planeta, el Lhotse, de 8.516 metres.

LES ALTRES IMATGES DE L’EXPEDICIÓ

Vuit setmanes fora de casa ■ Una expedició de muntanya a l’Himàlaia dona per fer moltes activitats i comprendre altres cultures, com la budista, tan allunyades de la civilització occidental, en què l’estrès, la despersonalització i els valors es troben a faltar. El Juanjo sent més que mai el seu jo quan torna a aquestes inhòspites terres.